

MIND YOUR STEPS

LIEFDEVOL MAAK IK DE KNOOP LOS. EEN PAAR TELLEN LATER ZWEMMEN ER VIER GUPPY'S DOOR HUN NIEUWE ONDERKOMEN. IK HERINNER HET MIJ NOG ALS DE DAG VAN GISTEREN ... DE FEESTDAGEN STAAN VOOR DE DEUR. IK ZUCHT. DAAR GAAN WE WEER. HET 'HAPPY FAMILY'-SEIZOEN IS WEER GEOPEND. EEN FLINK AANTAL VRIENDEN EN VRIENDINNEN ZIJN DIT JAAR DE GRENS OVERGESTOKEN EN BEHOREN NU DUS OOK TOT DE 'HAPPY FAMILY'-FAMILY. IN GEDACHTE ZIE IK HUN SPARTELLENDE BABY'S IN ROMPERTJES MET TEKSTEN ALS 'MY FIRST CHRISTMAS' TERWIJL ZE DRUK SABBELN AAN SPEENTJES MET DAAROP "I LOVE MAMA" EN IK? IK ZIT VOOR EEN BERG KERSTKAARTEN DIE IK MAAR NIET GESCHREVEN KRIJG. OMDAT IK ER OOK DIT JAAR WEER ALLEEN TOMMY EN MARIEL ONDER KAN SCHRIJVEN.

'WAT IS ER PRECIJS VERANDERD? EN MISSCHIEN NOG WEL BELANGRIJKER: HOE IS DAT GEKOMEN? IK GRAAF NIET ALLEEN IN MIJN GEHEUGEN, MAAR OOK DOOR KASTEN EN LADES.'

HET 'HAPPY FAMILY' GEVOEL

Bewegingsloos hangt mijn hand boven de ongeschreven stapel kaarten. In mijn ooghoek zie ik onze vier nieuwe huisgenoten. Mijn hart maakt een sprongetje. Ja, maar natuurlijk! Een warm en fijn gevoel trekt door mijn lichaam. Na iedere geschreven kaart voel ik me nog net iets blijer. Mijn ogen glijden over de binnenkant van de kaart...Dikke liefs Tommy, Jel, Woef, Snoek, Zon en Spruitje, lees ik. Ik glimlach. Zo, vanaf vandaag hebben Tommy en ik óók ons eigen gezinnetje. Tevreden stop ik de laatste kaart in de enveloppe. Zo, die gaan morgen meteen op de bus. Heerlijk, zo'n 'happy family'-gevoel.

"Leuk hè?" besluit ik de volgende ochtend mijn enthousiaste verhaal over de kerstkaarten met daaronder niet alleen onze namen, maar ook die van onze vissen.

"Wat een belachelijk idee!", klinkt er aan de andere kant van de telefoon. "Ben je nou echt zó idioot geworden?", komt er vol verbazing achteraan. Stilletjes en verbaasd staar ik voor mij uit. Hoe kan iemand die zo belangrijk voor mij is nou zo reageren? Mijn ogen prikken. Er zit een knoop in mijn maag. Ik pak de stapel kaarten van tafel en sta op. Boos en verdrietig loop ik naar de prullenbak. Toch maar geen kerstkaarten dit jaar.

ANDERHALF KIND

"Dat méén je niet? En dit is écht gebeurd?" Met grote ogen kijkt mijn vriendin Chantal mij aan. We zijn een paar jaar verder. De scherpe kantjes zijn er vanaf en ik zie er inmiddels zelfs de humor wel van in. "Ach, misschien is het ook niet te begrijpen. Voor mensen die wél kinderen hebben." Terwijl ik het zeg, voel ik weer de bekende brok in mijn keel.

Chantal slaat haar arm om mij heen. "Het valt niet mee, hè?! Jezelf staande houden in een maatschappij waarin 1,54 kind en een stationcar de norm is."

GEWOON NEGEREN EN ONDERDRUKKEN

Zwaar? Ach nee joh, dat valt best mee. Ik negeer al jaren gewoon alle Babboe-bakfietsen, alle fietsen met kinderzitjes, reclame(poster)s van dolgelukkige vaders en moeders met hun blij kroost, de in het 'wild' loslopende over hun dikke buiken wrijvende zwangere vrouwen die altijd precies mijn pad moeten kruisen, de plotseling opduikende rekken met

zwangerschapskleding en de etalage van de precies tegenover de supermarkt gepositioneerde Prenatal. En als ik 's avonds thuiskom onderdruk ik netjes de woede die ik voel opborrelen bij de zoveelste Babyshower (Tuurlijk, kraamvisites zijn nog niet erg genoeg, we verzinnen er nog een extra feestje bij waar je je doorheen moet worstelen) of gender reveal party (Nee joh, geeft niets. Je vindt het vast niet erg als ik de cupcake met een bijl aan gort hak om te zien of er roze, blauwe of een genderneutrale groene vulling in zit, toch?). En op de een of andere manier gaat er precies bij geboortekaartjes ook altijd net iets verkeerd bij onze postbezorger (Ja, ik vind het ook heel merkwaardig. NOT!).

BOZE STEMJETES EN BAKSTENEN

Maar, de laatste tijd ... Ik denk terug aan de afgelopen weken. Het lijkt net of er de afgelopen weken iets is veranderd. Ineens word ik mij bewust van de stilte. "Zo, waar hang jij uit met je gedachten?" Chantal neemt mij onderzoekend in zich op.

"Nou uh", stamel ik. Het blijft stil. "Weet je, van de week kwam ik een zwangere vrouw tegen en ..." Ik aarzel. Kan ik dit zeggen? Nee! Dit kan écht niet. Mijn trots wint het echter van mijn twijfel. "Ik kwam dus een zwangere vrouw tegen en voor het eerst bleef het stil in mijn hoofd."

"Stil in je hoofd?" Chantal kijkt mij niet begrijpend aan.

"Ja. Voor het eerst was er niet dat kwaadaardige boze stemmetje dat in mijn gedachte heel hard ..." - Ik twijfel opnieuw en besluit toch maar niet de hele waarheid te vertellen- "... BITCH siste, naar die zwangere vrouw." Ook al heb ik het afgezwakt, ik voel me meteen schuldig.

"Jel?" De arm om mijn schouder is weer terug. "Echt, Jel? Dacht jij bij iedere zwangere vrouw die je zag BITCH?"

Ik kijk Chantal aan. "Nee, eigenlijk dacht ik nog iets veel ergers", zeg ik en sla met het schaamrood op mijn wangen mijn ogen neer.

Ik zie haar nadenken en ineens begint ze te lachen. "Netjes is het niet. Maar ik kan het geloof ik wel begrijpen."

Gesterkt door haar begripvolle reactie durf ik ook de tweede verandering die ik van de week heb opgemerkt te delen. "En weet je? Gisteren liep ik naar

de supermarkt en toen had ik, in tegenstelling tot alle keren ervoor, een keer niet de behoefte om een baksteen door de ruit van de Prenatal te gooien."

EEN PAPIEREN LANDSCHAP/ EEN PAPIEREN RUÏNE

Chantal is al lang naar huis, maar ons gesprek houdt mij nog steeds bezig. Wat is er precies veranderd? En misschien nog wel belangrijker: hoe is dat gekomen? Ik graaf niet alleen in mijn geheugen, maar ook door kasten en lades. Een paar uur later is de vloer bezaaid met boekjes met aantekeningen. Papiertjes met zorgvuldig opgestelde lijstjes en eerder aan mezelf geschreven brieven. In mijn herinnering schieten flarden van cursussen, bijeenkomsten en weekenden waaraan ik heb deelgenomen voorbij. Mijn ogen glijden over het, voor mij over de vloer uitgespreide, papieren landschap. Hoeveel dappere pogingen ik ook ondernam, steeds bleef er die enorme boosheid en dat intense verdriet. Toch bleef ik het op de een of andere manier proberen. Na poging één kwam altijd weer een poging twee. Na poging drieëntwintig kwam gewoon weer een poging vierentwintig, enzovoorts.

En hier zit ik nu. Tussen de papieren ruïne van al mijn pogingen.

VERTROUWEN

Ineens dringt het tot me door dat al die kleine stapjes, die ogenschijnlijk betekenisloos leken, wel degelijk zin hebben gehad. Goed voor mezelf zorgen kende blijkaar meerdere gezichten en had verschillende betekenissen op verschillende momenten. Wat heb ik de afgelopen jaren eigenlijk hard gewerkt. Ik voel een klein sprankje trots. Tegelijkertijd weet ik ook dat ik er nog niet ben. Ik geloof niet in sprookjes en maak mij geen illusies, de pijn en het verdriet van mijn blijvende status als wensmoeder zullen de rest van mijn leven blijven. Het ene moment misschien wat meer op de achtergrond, het andere moment misschien wat heviger en meer aan de oppervlakte. Maar iedere poging en elk stapje, hoe klein misschien ook, gaat mij helpen om beter met die pijn en het verdriet om te leren gaan. Ik denk dat niet alleen. Ik weet het niet alleen. Ik voel het. Nee, ik vertrouw erop.

'Het gaat wel weer over'

Mariel heeft endometriose. Ze schreef een openhartig boek over haar ervaringen als ziekenhuispatiënt. Recht voor z'n raap, kritisch en met een gezonde dosis zelfspot beschrijft ze gedachten, gevoelens en gedragingen die we meestal vooral juist níet willen etaleren.

Dit boek staat vol scherpe observaties over het reilen en zeilen in een ziekenhuis, met afwisselend liefdevolle en kritische beschrijvingen van 'die persoon in de witte jas'. Pijn, ziekte, vriendschap, afscheid, liefde, schaamte, steun en vreugde; het komt allemaal aan bod.

'Het gaat wel weer over'

Mariel den Engelsman, ISBN 9789492754172